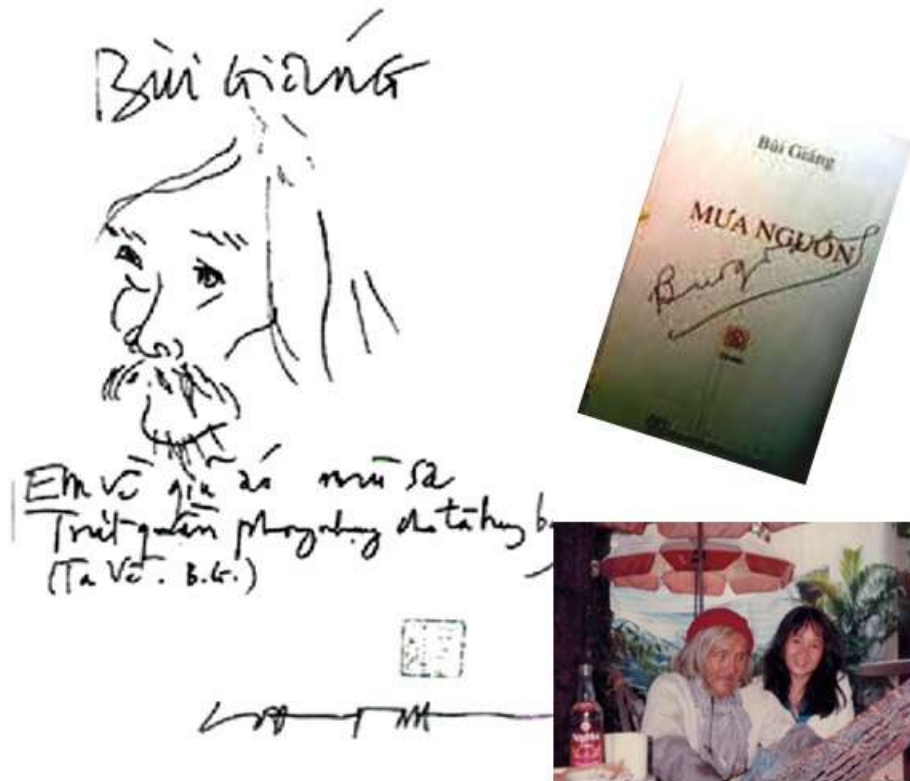

MỘT NGÀY. THIÊN THU.

NGUYỄN THỊ KHÁNH MINH

Rong Rêu
Đá thốt nên lời
Mưa Nguồn Giáng xuống
Bùi ngủi trần gian

Đó là cặp lục bát tôi tặng Thi Sĩ Bùi Giáng, in trên tạp chí Thời Văn, hình như lúc ông bệnh nặng, hay lúc ông vừa mất (1998). Nhớ đâu năm 1997, Trần Quang Châu đem đến tờ báo Tuổi Trẻ Chủ Nhật, đăng bài thơ Buồn Vui của Bùi Giáng, trong đó có câu thơ kèm ghi chú: "(1) tơ tóc cũng buồn, tập thơ Nguyễn Thị Khánh Minh." Sau này câu đó lại được in lại trong tập thơ của Bùi Giáng, Như Sương, 1998, do thân nhân in khi ông qua đời. Chỉ vậy thôi mà lúc ấy, tôi nhận bao nhiêu cú điện thoại của bạn bè... Thiệt là sức mạnh mũi tên bay của một cái tên, là Bùi Giáng. Cho tôi say chút ngất ngây.

Trần Quang Châu, nhà thơ, hiện còn ở Sài Gòn, cùng làm tờ Thời Văn với nhà thơ Nguyễn Đăng Trình (mà có một lúc tôi giữ mục công tác bạn đọc), nói với

tôi, đại ca Bùi Giáng muốn gặp Khánh Minh, biểu tui đưa tới. Tôi mua một chai rượu tên Nếp Mới. Trời trưa chang chang. Đường thì thiệt xa.

Tới một ngôi biệt thự, thấy ông ngồi nơi góc vườn, trên chiếc võng dưới bóng mát gốc cây to treo đủ thứ linh kinh. Mầu áo xám, cái gì làm khăn quàng cổ không biết, gầy guộc, khuôn mặt ông, nụ cười móm trẻ con, nhưng ánh mắt cực sáng sau cặp kiếng. Đó là lần đầu tiên tôi nói chuyện với bóng cả của nền thi ca Việt Nam, dù trước đó có gặp ông đôi ba lần ở viện Y Dược của bác sĩ Trương Thìn, và không quên, có lần sau khi Bùi Giáng khen thì bác sĩ Trương Thìn quay lại tôi cười hiền, Khánh Minh sượng nhé.

Tôi ngồi nửa quỳ bên cạnh võng đưa ông chén rượu nhỏ. Ông cầm tập thơ *Tơ Tóc Cũng Buồn* của tôi dứ dứ lên xuống, qua có tập thơ của cô ở một cái gánh ve chai à nhen. Rồi biết thêm, mới đầu nó có một cái giá còn rẻ hơn bèo, nhưng sau khi ông nói gì đó thì bà ve chai lại cho không. Không giá, nhưng với tôi lúc ấy, tập thơ nhỏ của tôi lại vô giá từ lời khen của ông, Trần Quang Châu tùm tùm, Khánh Minh đã thiệt đó, phải đền ơn tui cái bữa này nghen.

Hạnh phúc là ở đây. Tôi được ông tặng 3 tập thơ với những đề tặng, xin bạn thứ cho khi tôi nhắc lại, vì đối với tôi, nó quả là rất châu báu để tôi muốn khoe.

Trong tập *Đêm Ngắm Trăng*, Làn đầu tao ngộ khánh minh/ Niềm vui vô tận tâm tình lão phu, với lời bên dưới, tặng nữ sỹ khánh minh, tất cả được ông viết hoa.

Trang thứ hai của tập *Mưa Nguồn* thì, ông viết, tặng Minh-Khánh-tưng-bừng-tuổi-trẻ. Mưa nguồn từ độ tuôn ra/ Tới bây giờ dội màu hoa minh khánh, cái dấu đánh nửa huyền nửa sắc. Dưới đó là chữ ký bùi giáng với chữ g kéo thẳng về phía trái, và 1997 với hai số 9 có cái chân dài.

Tập *Rong Rêu* thì, Giáng Bùi kính tặng Khánh My. Tôi ôm tập thơ vào ngực muốn cười reo lên, ngẫu nhiên mà ông lại gọi tôi là Khánh My, cái tên máu thịt thanh xuân, cái tên lãng đãng trên mây từng gió, cái tên mộng mơ tan theo mây chiều rủ mặt trời đi ngủ sớm (*Xuân Diệu*), cái tên treo trên cành trăng non lơ lửng hò hẹn sao đêm, cái tên lay động mỗi lần mưa Sài Gòn khẽ gọi, cái tên ngủ ngọt bao năm trong ký ức sông êm đềm, dòng sông ấy bây giờ đang gợn lên trong nét bút Bùi Giáng cong cong sông núi này.

Cái ngẫu nhiên làm giây phút ấy rộn rịp nắng trưa. Chỉ một buổi trọn sáng, ông gọi tôi bằng 3 tên, minh khánh minh khánh khánh my. Cảm ơn thi sĩ, thi sĩ xưng Lão Phu khi nói chuyện với tôi, lần sau cũng Nếp Mới cho lão phu à, – Dạ.

Tôi không có lần sau nữa. Tôi nằm bệnh hơn năm trời và cả lúc ông mất 1998. Trên *Tạp Chí Thơ* 2004, có bài thơ của tôi, đoạn viết tưởng nhớ đến Rong Chơi Thi Sĩ:

... Đập vào mắt là tên một tập thơ được in ra để kỷ niệm bảy mươi năm ngày sinh của một Người Làm Thơ vừa mới mất/ những vòng đen đậm những vòng đen nhạt những vòng xám cắt đôi chữ “Chớp Biển” sáng làm tôi bỗng nhớ mầu manh vải nhỏ ông cột trên cổ lúc lang thang...

Khi nắng chỉ còn là những rỗ hoa qua tàng lá in trên thềm, anh Châu đưa tôi về, tôi quay lại nhìn chiếc võng, chiếc khăn cột nơi cổ thõng xuống, hai ống chân ông nâu như hai cành cây khô vừa rơi xuống đó từ bóng cây. Tôi không có lần sau nữa...

Tháng 10 nơi đây chiều gần cuối thu, lạnh, mơ hồ trước mắt như sương câu thơ,
và bóng (em), cùng chiếc võng, hôm qua...
Đường lay lắt chiều bay sương lỏ đỏ
Đứng bên trời em ở lại hôm qua
(Bùi Giáng)

Nguyễn Thị Khánh Minh

(trích từ tản văn NHỮNG BỨC TRANH, BÓNG BAY GIÓ ƠI, Tản văn in năm 2015, XB Sống & Phố Văn)